

Wojciech Kucharz

Profesor Wojciech Kucharz urodził się 2 stycznia 1952 roku w Kozłowie. W latach 1969–1974 odbył studia matematyczne na Uniwersytecie Jagiellońskim, które ukończył z wyróżnieniem. Bezpośrednio po nich podjął trzyletnie studia doktoranckie, także na Uniwersytecie Jagiellońskim. Mimo rocznej przerwy spowodowanej służbą wojskową, ukończył je w terminie i w 1977 roku uzyskał stopień doktora nauk matematycznych na podstawie rozprawy *Jety wystarczające i kielki skończenie determinowalne*. Przygotował ją pod opieką naukową docenta Jacka Bochnaka, który przed obroną wyjechał za granicę i w roli promotora zastąpił go profesor Józef Siciak. Zapoczątkowana wtedy współpraca naukowa Bochnaka i Kucharza znacząco się później rozwinęła, przyniosła świetne rezultaty i trwa nadal.

W latach 1977–1982 Wojciech Kucharz pracował na Uniwersytecie Śląskim na stanowisku adiunkta, po czym wyjechał za granicę. Po krótkich pobytach w kilku krajach europejskich, otrzymał posadę na Uniwersytecie Nowego Meksyku w Albuquerque w 1984 roku. Na tej uczelni pracował aż do przejścia na emeryturę w 2009 roku, z jedyną przerwą w latach 1989–1991, kiedy pracował na Uniwersytecie Hawajów. Posadę profesora zwyczajnego otrzymał w 1990 roku.

W 2009 roku powrócił do Polski i objął posadę profesora wizytującego na Wydziale Matematyki i Informatyki Uniwersytetu Jagiellońskiego. Na tym wydziale uzyskał w 2008 roku stopień doktora habilitowanego na podstawie rozprawy *Odwzorowania regularne w geometrii algebraicznej rzeczywistej*. W 2010 roku Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej nadał mu tytuł profesora nauk matematycznych.

Dorobek naukowy profesora Kucharza jest ogromny. Opublikował dotychczas 119 prac oryginalnych i dwa artykuły przeglądowe, częściowo we współpracy z innymi matematykami, głównie z J. Bochnakiem. Wiele z nich ukazało się w najwyżej cenionych czasopismach.

Wczesne prace, z okresu kilku lat po doktoracie, dotyczą lokalnej teorii osobliwości. Wśród nich na szczególną uwagę zasługuje konstrukcja

(we wspólnej pracy z S. Koike) kontrprzykładu na hipotezę R. Thoma o różnych realizacjach dżetu, który nie jest C^0 -wystarczający.

Od 1980 roku do chwili obecnej ukazują się prace Wojciecha Kucharza z najważniejszego obszaru jego zainteresowań – geometrii algebraicznej rzeczywistej, która swą współczesną formę zawdzięcza rezultatom J. Nasha, S. Łojasiewicza i R. Thoma. Główne wyniki, które uzyskał w tym zakresie, dotyczą cykli algebraicznych na zbiorach algebraicznych rzeczywistych. Cykle te odgrywają kluczową rolę w badaniach algebraicznych wiązek wektorowych oraz morfizmów algebraicznych rzeczywistych. Prace im poświęcone trafiły do najbardziej prestiżowych czasopism i zyskały duże uznanie ekspertów. Uwidocznily one głębokie związki badanych obiektów z geometrią algebraiczną zespoloną, teorią moduli i teorią liczb. Podstawowe znaczenie miała konstrukcja funktora $H_{\mathbb{C}\text{-alg}}^*(-; \mathbb{Z})$ z kategorii zbiorów algebraicznych rzeczywistych w kategorię grup abelowych (wspólna praca z J. Bochnakiem i M. Buchnerem), który był później używany przez wielu matematyków. Warto wspomnieć, że dla dowolnego nieosobliwego zbioru algebraicznego rzeczywistego X , grupa $H_{\mathbb{C}\text{-alg}}^*(X; \mathbb{Z})$ jest podgrupą grupy kohomologii $H^*(X; \mathbb{Z})$, składającą się z klas kohomologii odpowiadających śladom cykli algebraicznych zespolonych określonych na kompleksyfikacji zbioru X .

Równie wysoko cenione są prace Wojciecha Kucharza dotyczące modeli algebraicznych zwartych rozmaitości gładkich. Zgodnie z twierdzeniem Nasha–Tognoliego, każda zwarta rozmaitość gładka M jest dyfeomorficzna z nieosobliwym zbiorem algebraicznym rzeczywistym X , zwanym modelem algebraicznym rozmaitości M . W wielu zastosowaniach wymagane jest, aby model X spełniał określone warunki algebraiczno-geometryczne. W pracach Wojciecha Kucharza podane zostały liczne, bardzo finezyjne konstrukcje takich modeli.

Jeśli chodzi o inne kierunki jego badań, to warto wymienić rezultaty dotyczące cykli analitycznych, przecięć zupełnych, rzeczywistych pierścieni holomorficzności i grupy Picarda różnych pierścieni.

Wspaniałe wyniki naukowe Wojciecha Kucharza zapewniły mu szerokie uznanie międzynarodowe. Potwierdzają je liczne zaproszenia na konferencje naukowe (około czterdzieści referatów) i seminaria (ponad sto referatów) oraz wizyty naukowe w instytutach badawczych (m.in. w *Max-Planck-Institut für Mathematik*, *Mathematisches Forschungsinstitut Oberwolfach*, *Institut des Hautes Études Scientifiques*, *The Fields Institute*, *Erwin Schrödinger Institut*, *Consejo de Investigaciones Científicas w Madrycie*, Centrum Banacha) i na wielu

uniwersytetach (w USA, Francji, Japonii, Kanadzie, Holandii, Wielkiej Brytanii, Szwajcarii i Polsce).

Pracując na Uniwersytecie Nowego Meksyku, Wojciech Kucharz wypromował dwoje doktorów (zatrudnionych obecnie na uniwersytetach hiszpańskich) oraz zrealizował dziesięć grantów, w większości długoletnich, finansowanych przez NSF, NATO, CNRS oraz Uniwersytet Nowego Meksyku.

Sądzę, że warto wzbogacić tę krótką prezentację jakimś elementem niematematycznym i dlatego dodam, że Wojciech Kucharz jest miłośnikiem turystyki górskiej i sportu rekreacyjnego oraz wielbicielem i znawcą opery.

Kamil Rusek (Kraków)

Piotr Mucha

Piotr Mucha urodził się w 1973 roku. Studia ukończył na Uniwersytecie Warszawskim, uzyskując tytuł magistra matematyki w 1997 roku i magistra fizyki w 2000 roku. Pracę doktorską *Stabilność rozwiązań równań cieczy lepkich* napisał pod kierunkiem profesora Wojciecha Zajączkowskiego. Pracę tę obronił w 2000 roku na Wydziale Matematyki, Informatyki i Mechaniki Uniwersytetu Warszawskiego. Piotr Mucha stopień doktora habilitowanego uzyskał w 2005 roku na Wydziale MIM UW po przedstawieniu rozprawy *Analiza układu równań Naviera–Stokesa z warunkami brzegowymi typu poślizgu*. Prezydent RP Bronisław Komorowski nadał Piotrowi Musze tytuł profesorski w 2010 roku.

Piotr Mucha swoją działalność zawodową związał z Wydziałem Matematyki, Informatyki i Mechaniki Uniwersytetu Warszawskiego, gdzie od 2006 roku pracuje na stanowisku profesora nadzwyczajnego.

Do tej pory opublikował 55 artykułów badawczych. Nawiązał współpracę naukową z ośrodkami w Niemczech (Uniwersytety w Hanowerze i w Paderborn), był stypendystą Fundacji im. Aleksandra Humboldta, we Francji (Uniwersytety Paryż VI i XII), Czechach (Uniwersytet Karola w Pradze) a także w USA. Uczestniczył w sześciu projektach finansowa-